

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/167/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121557826
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121557826.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému R.. J. Q.N., narodenému XX. N. XXXX, P., o zaplatenie 10.313,21 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 4Csp/27/2022, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. októbra 2023 sp. zn. 11CoCsp/6/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej aj „súdu prvej inštancie“ resp. prvoinštančný súd) zo 14. marca 2023 č.k. 4Csp/27/2022-143, ktorým „zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 2 900 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal“, a to s výnimkou výroku, ktorým konanie v časti o zaplatenie 2 900 eur zastavil (výrok I.); stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II.).

1.1. Rozhodnutie po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 9, § 144, 145 ods. 1, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 16, ods. 17, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 92 ods. 8 zákona č. 438/2001 Z.z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“ alebo „zákon o bankách“), čl. 2 ods. 2, čl. 8, čl. 17, § 153 ods. 1 a. 2 Základných princípov CSP. Po skutkovej stránke mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že pôvodný veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 10.

mája 2018 Zmluvu o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 12 000 eur. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver vo výške 12 000 eur v 96-tich mesačných splátkach vo výške 204,78 eura mesačne. Medzi zmluvnými stranami bol dohodnutý úrok vo výške 13,20 %. RPMN bola 14,26 %, priemerná RPMN 8,58 %. Splátky boli splatné k 15. dňu v mesiaci. Výzvou z 30. januára 2021 právny predchodca žalobkyne oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 2 108,59 eura a ak do 15 dní od doručenia výzvy nedôjde k úhrade dlžnej sumy vo výške 2 108,59 eura, bude oprávnený úver zosplatiť. Výzva bola žalovanému doručená dňa 04. februára 2021. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo 04. marca 2021 právny predchodca žalobkyne uviedol, že dlh žalovaného sa stal splatným v celom rozsahu naraz. Zároveň ho vyzval na úhradu dlhu vo výške 11 785,71 eura. Toto oznámenie žalovaný v odbernej lehote neprevzal. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 29. júna 2021 oznámil právny predchodca žalobkyne, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 22. júna 2021 postúpila banka pohľadávku žalobkyni. Podaním z 02. marca 2023 vzala žalobkyňa žalobu v časti o zaplatenie 2 900 eur späť, nakoľko po podaní žaloby bola na uplatnenú pohľadávku poukázaná suma v celkovej výške 2 900 eur. Keďže k čiastočnému späťvzatiu došlo pred začatím konania, ako aj pred predbežným prejednaním sporu a pojednávaním, súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 2 900 eur zastavil. Následne sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobkyne. Konštatoval, že pre platné postúpenie musia byť splnené nasledujúce podmienky. Musí ísť o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a klient musí byť nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Postupca oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti vyhlásil ku dňu 11. augusta 2020 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Podmienkou, aby došlo k zosplateniu úveru je, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

1.2. V danom prípade mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa nepreukázala, že postupca v lehote nie kratšej ako 15 dní doručil žalovanému upozornenie ohľadom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, ktoré by spĺňalo podmienky aké vyžaduje od dodávateľa Občiansky zákonník, nakoľko vo výzve absentoval údaj o konkrétnej splátke, kvôli nezaplateniu ktorej došlo k zosplateniu. Pokiaľ nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že úver bol splatný. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, pôvodný veriteľ nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že predmetom postúpenia sú len pohľadávky zo strany banky, resp. ich časť, ktoré sú už splatné. V prejednávacom prípade bola teda rozhodujúcou otázka neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spôsob, akým právny predchodca žalobkyne postupoval, bol v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a odporuje zákonu, preto je neplatný. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

1.3. Za ďalšie v danej veci, napriek výzve súdu žalobkyňa nepreukázala, že jej právny predchodca postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru žalovanému pri zisťovaní jeho bonity. Zákonodarca uložil veriteľovi povinnosť zistiť sociálnoekonomickú situáciu spotrebiteľa, teda žalovaného, čo znamená povinnosť zistiť jeho príjem aj pravidelné výdavky. Žalobkyňa súdu na výzvu predložila interný dokument - Výpočet primárnej návratnosti, z ktorého je zrejmé, že počet členov v žalovaného domácnosti bolo 2, výška príjmu žalovaného je 740 eur a tiež doklad o vykonaní dopytu v Sociálnej poisťovni. Čo sa týka skúmania výdavkov, tieto nijak neskúmala, dokonca sama uviedla, že v danom prípade uplatnila metódu „single applicant approach“, čo znamená, že na žalovaného hľadela ako na jednotlivca, napriek tomu, že žil v spoločnej domácnosti s ďalšou osobou. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa jednalo o čisto formálne zisťovanie bonity klienta. Skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nebolo dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať o súkromné pôžičky. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. V danom prípade žalobkyňa neskúmala výdavky ani formálne. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže si urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný

úver. Právny predchodca žalobkyne sa tieto výdavky nijak nepokúsil zistiť. Pri overovaní bonity žalovaného nemal k dispozícii údaje o jeho výdavkoch, nemal teda k dispozícii všetky relevantné údaje. Za tohto stavu bolo nutné konštatovať, že žalobkyňa v konaní nepreukázala splnenie si povinnosti uloženej jej ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti dodávateľom v citovanom ustanovení nebolo smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobkyňa) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (žalovaného). Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. súd prvej inštancie v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti veriteľa vyložil tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti a ako vyplýva z okolností prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup právneho predchodcu žalobkyne bol iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti, keďže vôbec nezisťoval výdavky žalovaného, a aj napriek tomu mu poskytol žiadaný úver. Nezaujímal sa, aké má žalovaný výdavky na živobytie, a či teda mu zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru.

1.4. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam podľa súdu prvej inštancie nastala zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 2 vety druhej a tretej zákona č. 129/2010 Z. z.. Uzavrel preto, že právny predchodca žalobkyne v konaní nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu v spomínanom § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň ale prvoinštančný súd vychádzal zo záveru o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru a to s poukazom na § 11 ods. 2 vetu prvú zákona č. 129/2010 Z. z. po zohľadnení zásady „a minori ad maius“ vzhľadom na to, že dospel k záveru o hrubom porušení povinnosti veriteľa v súvislosti so zisťovaním a preverovaním schopnosti žalovaného splácať úver. Z toho dôvodu bolo nutné aplikovať aj vetu prvú citovaného zákonného ustanovenia.

1.5. V kontexte s vyššie uvedenými právnymi závermi súd prvej inštancie posudzoval aj platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. júna 2021 v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia spomínanej zmluvy. Konečná splatnosť úveru podľa zmluvy mala nastať až 15. júna 2026, čo znamená, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. júna 2021 ešte nenastala a teda predmetom postúpenia pohľadávky bol takzvaný „živý úver“, teda úver, ktorý nebol splatný a preto spomínaná zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore s uvedeným zákonným ustanovením, a teda je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Zákoným dôsledkom predmetnej skutočnosti bol nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v danom spore. Nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzovala žalobou uplatnený nárok, lebo nepreukázala platné postúpenie predmetnej pohľadávky, teda svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.6. K tvrdeniu žalobkyne, že v prípade zamietnutia žaloby sa bude jednať o prekvapivé rozhodnutie porušujúce právo na spravodlivý proces, súd prvej inštancie s poukazom na čl. 2 ods. 2, Čl. 8 a Čl. 17 Základných princípov CSP a § 153 CSP uviedol, že vyzval žalobkyňu, aby preukázala splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, taktiež aby preukázala ako jej právny predchodca zisťoval bonitu žalovaného a ako ju vyhodnotil, na čo žalobkyňa reagovala vyjadreniami z 19. novembra 2022 a 09. januára 2023. Svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila podaním z 08. marca 2023, pričom súhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti, k čomu aj došlo a následne k vyhláseniu rozsudku na základe dovtedy predložených dôkazov.

1.7. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, ods. 2 a § 256 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP a čl. 17 CSP konštatujúc, že v konaní bol úspešnejší žalovaný. Nakoľko mu ale žiadne trovy konania nevznikli rozhodol, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. januára 2017 sp. zn. 6Cdo/5/2017.

2. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením. Po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v prvoinštančnom konaní nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu. Odvolací súd si tiež osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal.

2.1. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že v danom prípade Zmluvou o postúpení pohľadávok z 22. júna 2021 právny predchodca žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a.s., postúpila na žalobkyňu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 524 a nasl. V prejednávanej veci bola postupcom banka, preto pri rozhodovaní sa musela zohľadniť špeciálna úprava postúpenia pohľadávky obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách. Možnosť predčasného zosplatnenia úveru je právne upravená v § 565 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka teda umožňuje veriteľovi uplatňovať si voči dlžníkovi celú pohľadávku, resp. jej nezaplatený zvyšok, ak dlžník nedodržiaval dohodu o včasnom plnení dohodnutých splátok. Ak veriteľ takto dohodnuté právo nepoužije najneskoršie do zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pokračuje sa v plnení v splátkach. Veriteľ však svoje právo môže využiť po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom. Strata výhody splátok teda nenastáva priamo zo zákona. V prípade, ak veriteľ svoje oprávnenie vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka využije, vyhlásenie predčasnej splatnosti má významné právne následky. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka je zaradené do 8. časti hlavy I. oddielu 6 tohto právneho predpisu upravujúceho zánik záväzkov. Právny predchodca žalobkyne oprávnenie vyplývajúce mu z § 565 Občianskeho zákonníka využil, čím spôsobil zánik povinnosti žalovaného splácať poskytnutý úver v dohodnutých splátkach. Keďže medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným bola uzatvorená zmluva spotrebiteľská, pre posúdenie jednorazového predčasného zosplatnenia celého dlhu bolo potrebné zohľadniť i špeciálne ustanovenie k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, ktorým je ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravujúce osobitné podmienky pre možnosť veriteľa zosplatniť celý dlh. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak Občiansky zákonník v tomto ustanovení hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom. Rovnako konkretizovanie splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, má zásadný vplyv na plynutie premlčacej doby. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj § 53 ods. 9 tohto právneho predpisu, upravujú len zákonné podmienky zosplatnenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky. Sami o sebe nemajú vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Podľa ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, pri premlčaní práva dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) sa začiatok plynutia premlčacej doby spravuje všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka (viď uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021, z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020 a z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021). Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného právny úkon akým je zosplatnenie celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splátky, musí obsahovať aj dôležitý údaj, a to identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom

stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba upravená v ustanovení § 101 Občianskeho zákonníka. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatnenia je pre jeho neurčitost' neplatný podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka mal preto v danom prípade oporu vo vykonanom dokazovaní.

2.2. Odvolací súd ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie správne vykonal dôkazy za účelom zistenia, či právny predchodca žalobkyne ako veriteľ pred uzavretím zmluvy posudzoval schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Možnosť takéhoto postupu pri dokazovaní priamo vyplýva z § 295 CSP upravujúceho osobitné ustanovenia o dokazovaní. Podľa tohto ustanovenia súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Rozborom ustanovení § 7 ods. 1, ods. 17 písm. a) a písm. b), ods. 18 písm. a), písm. b), ods. 21, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv, čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a tiež bodu 26. preambuly citovanej smernice ako aj s poukazom na znenie Rozsudku Súdneho dvora (druhá komora z 05. marca 2020 vo veci C-679/18 OPR-Finance, s.r.o. proti GK), rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C - 449/13, nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 1. novembra 2016, č. k. I. ÚS 913/16 a vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1, v spojení s § 11 ods. 2 veta druhá zákona o spotrebiteľských úveroch. V konkrétnostiach poukázal na to, že na výzvu súdu prvej inštancie na preukázanie splnenia povinností veriteľa v súvislosti so zisťovaním bonity žalovaného reagovala žalobkyňa tvrdeniami v rámci ktorých uviedla, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, príjem spotrebiteľa a údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra, z ktorého bolo zistené, že spotrebiteľ mal v čase poskytnutia úveru existujúce záväzky s mesačným úverovým zaťažením vo výške 368,86 eura (č.l. 113 spisu). Počet členov domácnosti bol 2. Príjem spotrebiteľa bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne z 10. mája 2018, čistý príjem spotrebiteľa tvoril 740 eur. V rámci mesačných nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb žiadateľa o úver bola braná do úvahy paušálna suma výdavkov vo výške 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a členov jeho domácnosti, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. Aj podľa odvolacieho súdu žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, že jej právny predchodca zisťoval a vyhodnotil dostatočným spôsobom príjem žalovaného pred uzavretím zmluvy o úvere. Žalobkyňa podobne neuniesla dôkazné bremeno pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovaného pred uzavretím tejto zmluvy. Žalobkyňou predložený dopyt do úverového registra sa týkal len úverovej zaťaženosti žalovaného vo vzťahu k právnenému predchodcovi žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a.s.. Navyše skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nie je ani dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať aj o pôžičky súkromné. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou, či počtom vyživovacích povinností dlžníka. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Odvolací súd preto zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobkyne nezisťoval skutočné mesačné výdavky žalovaného, neskúmal, či druhý člen domácnosti (manželka) má príjem a v akej výške, či nie je tiež úverovo zaťažený, a aká je výška ich bežných mesačných výdavkov, ale len formálne paušalizoval mesačné výdavky. Pri overovaní bonity žalovaného nemal právny predchodca žalobkyne k dispozícii údaje o výdavkoch žalovaného a jeho člena domácnosti, čo viedlo k záveru, že pri posudzovaní jeho žiadosti o úver nemal k dispozícii všetky relevantné údaje. Za tohto stavu bolo nutné konštatovať, že v spore žalobkyňa nepreukázala splnenie si povinnosti uloženej ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v citovanom ustanovení pritom nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (právny predchodca žalobkyne) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (žalovaného). Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Odborná

starostlivosť je vyššia forma starostlivosti ukladaná osobám s určitými profesionálnymi schopnosťami za účelom dosiahnutia dôležitých cieľov. Dodávateľ tak musí v úzkej súčinnosti s klientom urobiť chtiac - nechtiac audit domáceho rozpočtu klienta a jeho pozornosti nesmie ujsť nepreukázanie príjmov a výdavkov zo strany klienta a nepravdivá informácia o jeho už existujúcom úverom zaťaženi. Súd prvej inštancie správnym spôsobom zdôraznil, že pokiaľ veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu dlžníka, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň správne vychádzal zo záveru o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru a to s poukazom na § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z., ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a teda predčasné zosplatnenie úveru vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon veriteľa s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka.

2.3. Za ďalšie, pokiaľ nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že úver bol splatný. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, pôvodný veriteľ nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že predmetom postúpenia sú len pohľadávky zo strany banky, resp. ich časť, ktoré sú už splatné. V prejednávanom prípade bola teda rozhodujúcou otázkou neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. môže byť banková pohľadávka alebo jej časť postúpená, ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli, ide o cesiu neplatnú od počiatku - ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii a postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy. Nakoľko žalobkyňa v spore nepreukázala, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, lebo nepreukázala platné postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť, teda svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní, súd prvej inštancie správne žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

2.4. K ďalším odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uviedol, že súd je vždy povinný ex offio poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. K posudzovaniu bonity poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18, podľa ktorého článku 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukládajú povinnosť preskúmať ex offio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa vzhľadom na neúspech v odvolacom konaní nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému vzhľadom na jeho pasivitu v odvolacom konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli a z obsahu spisu nevyplynuli.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP videla v tom, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok arbitrárne, pričom vniesol do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s

prvkom spotrebiteľa a do problematiky skúmania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred jeho poskytnutím (skúmania bonity) v sporoch s ochranou spotrebiteľa značnú nepredvídateľnosť a porušenie princípu rovnosti strán konania.

3.1. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 a) a b) CSP žalobkyňa namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to výkladu ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v otázke „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka náležitost'ou takéhoto právneho úkonu, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu" a na to nadväzujúca otázka, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - a to právnej otázky „pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka". Žalobkyňa v rámci ňou prezentovaného výkladu uviedla, že dovolací súd pristupuje k výkladu § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka odlišne od právneho posúdenia odvolacieho súdu, pretože v dovolateľkou citovaných uzneseniach uzavrel, že v spotrebiteľských sporoch veriteľ môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky, ktorá mimoriadnemu zosplateniu predchádza po dobu troch (3) mesiacov, avšak na účely premĺčania podľa § 103 Občianskeho zákonníka začne plynúť premĺčacia doba až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Hoci Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedených rozhodnutiach neodpovedal priamo na otázku („či je veriteľ v podaní, ktorým sa právo na mimoriadne zosplatenie uplatňuje povinný uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky?"), zastal podľa názoru žalobkyne názor, že skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej dochádza k uplatneniu uvedeného práva veriteľom nie je náležitost'ou takéhoto právneho úkonu, pretože určenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu tohto práva je otázkou právnou (vyplývajúcou z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka) a nie otázkou skutkovou a ani prípadné skutkové vymedzenie veriteľom, že toto právo je uplatnené pre nesplnenie inej splátky v ničom neovplyvňuje právny stav veci, t. j. že k uplatneniu tohto práva mohlo dôjsť len vo vzťahu k jedinej splátke - a síce tej, s ktorou je dlžník v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 kalendárne mesiace. Obdobne vo veciach v ktorých sa riešilo, že pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítat' začiatok premĺčacej doby v spotrebiteľských veciach bolo rozhodnuté aj v uzneseniach sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021 a ďalších, ktoré podľa názoru žalobkyne predstavujú ustálenú judikatúru dovolacieho súdu a od ktorej sa vo veci konajúcej súdy odklonili napriek tomu, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia im boli známe. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobkyňa vyslovila presvedčenie, že postupca využil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a v súlade s právnou úpravou vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdenom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu § 525 Občianskeho zákonníka, k postúpeniu došlo po tom čo sa stal predčasne splatným a teda nedošlo ani k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto je žalobkyňa v konaní aktívne vecne legitimovanou stranou.

3.2. Zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a to otázka výkladu ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v otázke rozsahu povinností veriteľa v zmysle § 7 ods. 1 citovaného zákona, a to „či veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou, ak na splnenie povinností v zmysle uvedeného ustanovenia veriteľ vykonal dopyt do úverového registra a do Sociálnej poisťovne, a na základe týchto dopytov posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver?" Súd nižších inštancií v danom prípade, kedy pôvodný veriteľ

splnil požiadavky zákonodarcu (pričom nesplnenie týchto požiadaviek nenamietala ani jedna zo strán sporu) tieto požiadavky aktívne zmenili a prispôsobili zákonné ustanovenia (to všetko pri nespornosti otázky skúmania bonity s odbornou starostlivosťou) zrejme s cieľom ochrany spotrebiteľa, ktorú však konajúce súdy zjavne nepoňali ako ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami a závadnými výrobkami (ktorá ochrana je zmyslom ochrany spotrebiteľa), ale ako požiadavku na zastúpenie spotrebiteľa a aktívne vyhľadávanie dôvodov zamietnutia žaloby - a to aj za cenu výkladu zákona, ktorý nie je možné dosiahnuť iným spôsobom, než jeho výkladom contra legem. Dovolateľka namietala, že súdy nižších inštancií nesprávne vyhodnotili prejednávajúcu vec v súvislosti so skúmaním bonity žalovaného/ spotrebiteľa, a to spôsobom vybočujúcim, resp. výrazne prekračujúcim rámec zákona. Pokiaľ súd arbitrálne a jednostranne dopĺňa podmienky o také, ktoré zákon neuvádza, takýto postup nemá oporu v zákone, ani v základných princípoch spravodlivého procesu a dochádza tak zo strany súdu jednak k nesprávnemu právnomu posúdeniu, ale aj k neprimerane extenzívnemu výkladu zákona, ktorým sa v konečnom dôsledku znemožňuje žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobkyne je neprípustné a rozporné s požiadavkou právneho štátu, ak vyššie súdne authority rozhodujú spôsobom „iný kraj, iný mrav“ (v predmetnom prípade dokonca aj rovnaký krajský súd). Dovolateľka vyslovila presvedčenie, že popretím obsahu ňou predložených listinných dôkazov jej konajúce súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na podporu ňou uvedenej interpretácie poukázala na odlišné stanovisko sudcu R. L. k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 547/2012, v ktorom uviedol, „že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti“ a rovnako tak i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021 v zmysle ktorého „pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je totiž nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. V danom prípade sa to prejavuje potrebou zabrániť, aby sa slabšia strana - spotrebiteľia dostali do horšieho postavenia ako veritelia.“

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval

vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Skôr než sa najvyšší súd zaoberal žalobkyňou nastolenou otázkou/otázkami relevantnou pre správne právne posúdenie danej veci skúmal, či v zmysle jej dovolacích námietok nie je napadnuté rozhodnutie postihnuté niektorou z vytýkaných väd zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP). Za takúto dovolateľka označila to, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím rozhodol arbitrárne, nepresvedčivo a porušil princíp rovnosti strán.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd pristúpil najskôr k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces. Zistil pritom, že v danom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f)

CSP.

15. Napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené resp. arbitrárne. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že o absencii vecnej aktívnej legitimácie na strane žalobkyne, resp. že nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzovala žalobou uplatnený nárok, a síce preto lebo nepreukázala platné postúpenie pohľadávky, ktorú si v spore uplatňovala. V uvedenom smere odvolací súd bližšie uviedol, že ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, pôvodný veriteľ teda nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že predmetom postúpenia môžu byť len pohľadávky zo strany banky, resp. ich časť, ktoré sú už splatné. V danom prípade išlo o postúpenie takzvaného „živého úveru“. Odvolací súd taktiež celkom jednoznačne a presvedčivo formuloval dôvody, pre ktoré dospel k zhodnému záveru ako prvoinštančný súd, a síce, že právny predchodca žalobkyne pri poskytovaní úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou ohľadom skúmania bonity spotrebiteľa/dlžníka a preto treba poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

16. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Za vadu zmätočnosti dovolateľka označila aj to, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím porušil princíp rovnosti strán sporu. Tento princíp predstavuje v procesnoprávnej rovine základný postulát, podľa ktorého žiadna zo sporových strán (bez ohľadu na to, či ide o fyzickú alebo právnickú osobu) nemá vo vzťahu k protistrane iné než rovnocenné postavenie. Znamená to, že žiadna sporová strana nie je akýmkoľvek spôsobom nadradená druhej sporovej strane. Citovaný článok pokrýva tú časť procesnoprávných vzťahov, ktorá vzniká medzi dvoma sporovými stranami kontradiktórneho konania. Obsahom každého právneho vzťahu sú práva a povinnosti, ktoré vznikajú pri realizácii oprávnení jednotlivých subjektov tohto právneho vzťahu. Z tohto aspektu sa prejavuje princíp rovnosti sporových strán ako tzv. rovnosť zbraní judikovaná Európskym súdom pre ľudské práva. Rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených Civilným sporovým poriadkom (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 44-45 s.).

18. Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a

povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom-ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, posudzuje dovolací súd na podklade spisu (sp. zn. 3 Cdo 289/2014, sp. zn. 3 Cdo 321/2015, sp. zn. 3 Cdo 888/2015, sp. zn. 3 Cdo 156/2016).

19. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyni, ktorá sa v spore domáhala zaplattenia sumy 10.313,21 eura s príslušenstvom titulom poskytnutého spotrebiteľského úveru, súd prvej inštancie vytvoril dostatočný priestor pre predkladanie dôkazov na preukázanie ňou tvrdených skutkových okolností, týmito sa riadne zaoberal a aj ich vyhodnotil, zároveň jej umožnil na pojednávaní rovnako ako žalovanému vyjadriť sa a predniesť tvrdenia resp. reagovať na obranu žalovaného. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolateľka neopodstatnene namietala porušenie zásady rovného postavenia strán v spore. K jej porušeniu nedošlo ani tým, že sa súdy nižších inštancií ex offo zaoberali jednak otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne a tiež otázkou bonity žalovaného. Práve naopak, predmetným postupom vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu dôsledne konali v súlade s ustanovením § 295 CSP, v zmysle ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz a tiež aj Smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v posudzovanom prípade nezistil, a preto je dovolanie v tejto časti procesne neprípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP

21. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa teda sleduje zámer minimalizovať nežiadúce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

22. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

23. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) resp. § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritornému dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

24. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

25. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) alebo „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

26. Dovolateľka v posudzovanom prípade k dôvodnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v danom spore záviselo od vyriešenia právnej otázky „či došlo k porušeniu ustanovenia § 37 ods. 1 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak vo výzve - upozornení ako právnom úkone, absentuje uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru, čo zároveň malo mať za následok určenie takého úkonu za neplatný, a teda rovnako neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru“, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená resp. pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu - a to právnej otázky „pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka“. V uvedenom smere poukázala na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021 a z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021. Zároveň v súvislosti s ďalším dôvodom pre ktorý súdy nižších inštancií žalobe nevyhoveli (porušenie povinností vo vzťahu k skúmaniu bonity spotrebiteľa) dovolateľka formulovala v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ďalšiu v rozhodovacej praxi najvyššieho súd doposiaľ neriešenú otázku, a síce „či veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou, ak na splnenie povinností v zmysle uvedeného ustanovenia veriteľ vykonal dopyt do úverového registra a do Sociálnej poisťovne, a na základe týchto dopytov posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver?“ (bližšie viď bod 3. tohto uznesenia).

27. Z doposiaľ uvedeného najvyšší súd konštatuje, že v prejednávanom prípade bola rozhodujúcou otázka posúdenia (ne)platnosti právneho úkonu zosplatnenia úveru („pre nekonkretizáciu splátky, pre ktorú prichádza k zosplatneniu“) a v nadväznosti na to otázka platnosti postúpenia pohľadávky, od ktorej žalobkyňa odvíjala svoju aktívnu vecnú legitimáciu. Vychádzajúc z dovolateľkou formulovanej právnej otázky (a poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť) dospel dovolací súd k záveru, že ide o právnu otázku, ktorá bola nielen rozhodujúca pre právne posúdenie sporu odvolacím súdom a ktorá zároveň v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku (25. októbra 2023) a podania dovolania nebola dovolacím súdom riešená.

28. Rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. novembra 2021 sp. zn. 5Cdo/224/2021, na ktoré vo svojej dovolacej argumentácii poukazovala žalobkyňa a od ktorého sa odvolací súd prijatými závermi mal odkloniť sa zaoberalo tým, že účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka závisí od toho, či veriteľ včas upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takého včasného upozornenia je uplatnenie tohto práva neúčinné. Podľa záverov uznesenia najvyššieho súdu z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021 „aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach,

pri premlčaní práva dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) sa začiatok plynutia premlčacej doby spravuje všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka".

29. Na základe uvedeného pod bodom 28. najvyšší súd konštatuje, že ani jedno zo žalobkyňou uvádzaných rozhodnutí meritórne ňou nastolenú otázku „či došlo k porušeniu ustanovenia § 37 ods. 1 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak vo výzve - upozornení ako právnom úkone, absentuje uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru, čo zároveň malo mať za následok určenie takého úkonu za neplatný, a teda rovnako neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru" nerieši. Poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť dovolací súd ale zistil, že senát najvyššieho súdu 6C po rozbere relevantných právnych ustanovení, a to § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 565 vety prvej Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní rovnako formulovanej otázky ako v preskúmvanej veci v rozhodnutí z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022 dospel k záveru, že „ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej Občianskeho zákonníka o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku, je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)". Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu 6C argumenty dovolateľky na podporu jej tvrdenia o neexistencii žiadneho právneho podkladu pre vyžadovanie uvedenia tiež konkretizácie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu (v žiadosti o jednorazové splatenie, resp. v upozornení na hodlané využitie práva tejto predchádzajúcom) nepovažoval v spomínanom rozhodnutí za udržateľné.

30. Posudzujúc právne účinky dovolania podľa stavu v čase jeho podania dovolací súd konštatuje, že medzičasom občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu na svojom zasadnutí konanom dňa 04. júna 2025 prijalo judikát ako R 34/2025 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, právna veta ktorého znie „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)".

31. So zreteľom na uvedené (pod bodmi 26. až 30. tohto rozhodnutia) dovolací súd konštatuje, že pri riešení dovolateľkou nastolenej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci resp. odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Pokiaľ ide o ďalší uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v súvislosti s ktorým dovolateľka formulovala ďalšiu v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu doposiaľ neriešenú otázku týkajúcu sa posudzovania bonity spotrebiteľa dovolací súd uvádza, že táto otázka pre meritórne posúdenie veci nebola rozhodujúca a preto nie je relevantnou (viď bod 24. tohto rozhodnutia) z hľadiska už citovaného dovolacieho dôvodu. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie primárne založil na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne, k čomu ho viedlo zistenie o neplatnosti právneho úkonu/úkonov zosplatnenia pohľadávky a jej následného postúpenia. Záver o tom, že veriteľ pri poskytovaní úveru nepostupoval s potrebnou odbornou starostlivosťou má za následok, že na poskytnutý úver sa hľadá ako na bezúročný a bez poplatkov; táto skutočnosť má teda vplyv na výšku

uplatňovaného plnenia nie na to, či žalobkyňa je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzovala žalobou uplatnený nárok.

32. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

33. Pre úplnosť najvyšší súd poznamenáva, že nemal dôvod preskúmanú vec predložiť na rozhodnutie veľkému senátu, pretože pre neprípustnosť dovolacích otázok v rozhodnutiach (sp. zn. 1Cdo/123/2022 a sp. zn. 5Cdo 188/2023) meritorne nastolenú otázku („konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie“) najvyšší súd neriešil. Len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. marca 2025 sp. zn. III. ÚS 157/2025-22).

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

35 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.